

Gennem Forstuedørene, der var aabnede, strøg en frisk Duft af Hø og Stald ind fra Gaardspladsen; og paa de milde Luftstrømme gled snart en hvid Sommerfugl ind — ligesom et lille Skib for fulde Sejl — snart en travl Humlebi, der brusede frem som en Luftens Dampere og et Øjeblik fyldte Stuen med sin vrede Summen, før den fór ud igen.

Til sidst viste ogsaa Hønsene sig i Flok, hidlokkede af Skeernes og Gaffernes Raslen. Én for én hoppede de husvante ind over Tærskelen og begyndte straks at opplukke de tabte Krummer fra Lergulvet under Bord og Bænk. Kun den store, knejsende Hane blev staaende udenfor i Forstuen og smaaklukkede som en aarvaagen Inspektør, paa én Gang opmuntrende og advarende.

.... Efter Bordet følte Hansine sig saa træt, at hun maatte gaa ind i sit Kammer og lægge sig lidt.

Det var en haard Skuffelse for Emanuel, der havde længtes efter at komme til at tale med hende i Enrum. I en Timestid maatte han nu nøjes med Elses Selskab, idet ogsaa Anders Jørgen saa' sit Snit til at liste sig bort for ovre i Loen at tage den sædvanlige Middagsskraber med sin ene, blikbeslaaede Træsko til Hovedpude.

Paa Bønderkoners Vis førte Else Emanuel rundt